

et gammelt Udtryk, har Kamphanerne til Stede, saa er der virkelig nogen Udsigt til, at en saadan Forhandling kan føre til et Resultat. Jeg er imidlertid enig med den ærede Finansminister i ikke at henlægge den endelige Afgjørelse til Fællesudvalget som i Rigsraadsforfatningen, og min Grund dertil er den, at det meget ofte kan bero paa Tilfældigheder, hvem der bliver Formand. Thingene kunne møde med lige mange Medlemmer af forskjellig Farve; Sammensætningen kan føre til, at der er lige mange Medlemmer af de to Leire, der strides, saa at det kan komme til at bero paa Lodtrækning, Alderen eller anden Tilfældighed, hvem der bliver Formand og faar den afgørende Stemme; men jeg tror, at det herefter vilde være urigtigt at lade Fællesudvalget have den sidste endelige Afgjørelse, eftersom det lader sig ikke nægte, at et saadant Flertal — eller rettere en saadan Majoritet — kunde misbruge sin Myndighed til at sætte sin Anskuelse igjennem paa alle Punkter uden noget Hensyn til den modsatte Anskuelse. Det er netop derfor, at jeg har indrettet det saaledes, at Indstillingen som Helhed skal forelægges hvert enkelt af Thingene. Dermed bevarer jeg for det Førstedette — hvad jeg tror, der lægges nogen Vægt paa, i det Mindste for Folkethingets Bedkommende — at det er Thingene og ikke Delegerede, der i Virkeligheden have den endelige Afgjørelse i deres Haand. Men man vinder fremdeles derved dette at der lægges et Tryk paa Fællesudvalgets Flertal, idet det nemlig maa sige sig selv, at hvis dets Indstilling, som skal forelægges til Antagelse eller Forkastelse af hvert Thing, bliver saaledes, at den maa siges hensynsløst at træde den anden Opfattelse eller dette Things Ret for nær, saa vil det være at vente, at dette Thing viser sin naturlige og berettigede Harm ved at forkaste Indstillingen. Men netop denne Udsigt vil gjøre, at man paa det sidste Stadium i Fællesudvalget vil søle sig opfordret til i Virkeligheden at tilvejebringe Noget, som med Rette kunde fortjene Navn af at være et Forslag til Overenskomst, og det er dog det, der maa siges at være det eneste Naturlige og Dristelige, at Finansloven naaes ved Enighed mellem begge Thing, og det saaledes, at hvert af Thingene for sig efter fri Villie for sit Bedkommende tiltræder Forslaget.

Den ærede Finansminister sluttede sine Udtalelser med at sige, at det ikke var hans Mening at ville udtale sig imod, at Forslaget gik videre og blev henvist til Udvalg, men han gik rigtignok ud fra, at naar mit Forslag gik videre og blev henvist til et Udvalg, var det egentlig ikke, fordi der var

nogen alvorlig Tanke om at arbejde videre paa det; det var med andre Ord kun Meningen, at det skulde være en Slags Hensynsfuldhed — honoris causa — mod Forslagsstilleren, at man lod det gaa videre, men at Sagen i sig selv ikke havde nogen Fremtid. Jeg skal slutte med at sige, at naar jeg ikke venter mig noget Resultat af mit Forslag i denne Samling, er det ikke egentlig saa meget, fordi jeg tror, at der, naar der blev givet Tid og Leilighed der til, skulde vise sig at være en uovervindelig Uvillie imod overhovedet at forhandle paa dette Grundlag for at søge at komme til Enighed, men det er, fordi der er Omstændigheder til Stede — som Alle vide — der ikke ville levne tilstrækkelig Tid og Ro til at gjøre noget Saadant. Jeg har imidlertid den bestemte Formening, at hvad der saaledes for Tiden bliver gjemt, bliver derfor ikke begravet, saaledes at det jo nok i sin Tid igjen skal kunne staa op og komme frem igjen.

Solstein: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at der er en væsentlig Forskel mellem det Forslag, som nu forhandles, og de Forslag, som have været behandlede i de sidste Dage. Regjeringens Forslag var et Forslag fra Regjeringens Side om en Grundlovsforandring. Det var umuligt for os at behandle dette Forslag, fordi det var fremsat af en Regjering, der havde brudt Grundloven. Der var ikke blot almindelige Enighed herom i Thinget, at vi staa lige overfor en Regjering, der havde brudt Grundloven, men den Forhandling, som i flere Dage er bleven ført, har konstateret det saa klart, som det overhovedet er muligt gjennem nogen parlamentarisk Forhandling at konstatere, at Regjeringen har brudt Grundloven, idet det jo dog endnu er i frisk Minde, at Regjeringen var ude af Stand til at hævde sin Opfattelses Grundlovsmæssighed og bestemt nægtede at give Løfte for Fremtiden om at forandre sit System. Da det nu altsaa var givet, saa var det nødvendigt for Thinget at forkaste Regjeringens Grundlovsforslag uden Hensyn til Indholdet deraf og uden Hensyn til, om man ellers kunde være tilbøielig til en Grundlovsforandring eller være villig til at indlade sig paa Forhandling med en anden Regjering, der stod paa Grundlovens Grund, eller med denne Regjering, hvis den var i Stand til at give en bestemt Erklæring om, at den agtede for Fremtiden at holde Grundloven. Folkethinget staaer ikke paa det Standpunkt, at det ønsker en Grundlovsforandring, tværtimod, jeg tror, at den nuværende Grundlov kan bruges; vi